

Kjøbenhavnst Dagblad, Dannebrog, for nogle Dage siden, hvori der meddeltes, at man paatænkte at spørge Ministeriet om Tilladelse til at sende nogle Malerier over til Udstillingen i Chicago. Dette giver mig Anledning til at udtale, at hverken Finansudvalget eller dette Ting forrige Aar har taget nogen som helst Stilling til dette Spørgsmaal, idet der nemlig, som Sagen forelægger forrige Aar, aldeles ikke var Tale om nogen dansk Kunstudstilling i Chicago, idet Kunstnerne den Gang havde erklæret gennem deres Organ, at de ikke ønskede at deltage i denne Udstilling. De, som ellers havde med denne Sag at gøre, vare imidlertid af den Mening, at Kunstnerne vilde forandre denne Beslutning, og det viser sig ogsaa, at de nu ønske at deltage. Det bliver nu deres Sag, om de kunne faa deres Malerier derover eller ikke. Det er der ingen, der har noget imod. Jeg antager derimod, at hvis der i forrige Samling havde været Tale om at give Tilladelse til at sende Malerier tilhørende den kongelige Malerisamling over til Chicago, vilde man have været meget betænkelig ved at indrømme dette; idet man ganske vist vilde have været af den Mening, at man derved udsatte disse Malerier for saa stor Fare for Forringelse eller fuldstændig Tilintetgørelse, at det ikke kunde forsvares. Jeg ved, at der kun er Tale om at sende Malerier af nulevende Malere derover; men dette forandrer ikke Sagen saa grumme meget, thi muligvis ere de Malerier, som saaledes sendes derover, fuldstændig uerstattelige for Musæet, og det kunne de godt være, fordi Maleren endnu lever og producerer, idet Ungdomsarbejder af ældre Malere kunne have en saadan Betydning for at vise, hvad de i deres Ungdom have været, og hvorledes deres Udvikling er foregaaet, at de ikke paa nogen Maade kunne erstattes. Jeg vil derfor for mit Vedkommende bede den højtærede Minister være overordentlig betænkelig med at give en saadan Tilladelse, som udsætter vor Samling for Tab, der ikke vil kunne erstattes.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne gøre endnu en Henstilling til den højtærede Krigsminister. Værdige Medlemmer vilde ganske sikkert have bemærket i den sidste Tid, at alle Blade, baade danske og udenlandske, have været fulde af Beretninger om, hvad der kaldes Distanceridt mellem Berlin og Wien, en Sag, som til at begynde med vakte stor Begejstring i Tyskland. Senere tror jeg, at den har sat sig noget, og Sagen har vakt en hel modsat Følelse i alle andre Lande. Jeg

vil ikke karakterisere denne Følelse nærmere — det vedkommer jo ikke os, hvad de gøre derovre — men derimod ser jeg af de seneste Blade, at vore Officerer have begyndt paa noget lignende.ovre i Fyn er der efter disse Meddelelser foregaaet et saadant Distanceridt, som det kaldes, hvor man har drevet det til at ride — jeg husker ikke Tallene saa aldeles nøje, men det var noget som 29 Mil i 31 Timer eller 31 Mil i 29 Timer, altsaa omtrent 30 Mil i 30 Timer. Vi vide allesammen, alle vi, der have med Heste at gøre, at det er en overordentlig streng Fordring at stille til en Hest, især en Hest, som ikke er særlig trænet til det Stykke Arbejde, at den skal løbe 30 Mil i 30 Timer. Det er der ikke ret mange Heste her i Landet, heller ikke i Rytteriet, som kunne gøre uden at tage Skade deraf. Jeg tror ikke, at der ved denne Lejlighed er flet noget som helst utilbørligt, idet det fremhæves i Beretningen — det er kun en Misberetning, jeg har at holde mig til — at en Officer, hvis Hest blev mindre godt tilpas under Vejs — den vilde ikke æde — opgav at ride videre. Medens man altsaa i Udlandet synes at have søgt at komme paa det rene med, hvor langt man kan ride paa en Hest, inden den kreper, har man ikke gaaet til den Ydelighed her; men man har dog, efter hvad man læser, derovre i Fyen strabadseret disse Heste ganske overordenlig for et Formaalets Skyld, som jeg ikke rigtig forstaa, thi der kan dog aldrig være Tale om noget Sunde at lade en Rytteriafdeling gøre noget saadant. En Rytteriafdeling, som bestaar af mange Heste, kan ikke tilbagelægge tilnærmelsesvis en saadan Vejslængde i den Tid, og at finde ud, om en enkelt Rytter kan tilbagelægge en saadan Rejse i denne Tid, synes jeg ikke for Militæretaten kan have overordenlig stor Betydning, idet man nemlig har ganske andre Meddelelsesmidler paa Afstande af 30 Mil end netop at lade en Mand ride. Jeg vilde altsaa gerne bede den højtærede Minister sørge for, at vi ikke komme for vidt i den Retning. De Heste, der er reedet paa, ere naturligvis Statens, vedkommende Officerets Tjenesteheste, saa økonomist talt kan der ogsaa være noget at indvende imod, at disse Heste blive ødelagte. Medens jeg altsaa meget godt kan forstaa, at de paagældende Officerer kunne have lyst til at prøve noget lignende, naar de læse i Bladene, at det er flet i Udlandet, tror jeg dog, at der er saadanne Betænkeligheder derved, at der er al Anledning for den højtærede Minister til at lægge en Tøjle paa denne Lyst hos Officererne.